

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1813/2022
03.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Б. Слијепчевића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца МРМ POLIPLAST ДОО Врњачка Бања, чији је пуномоћник Бојан Тасић, адвокат у ..., против туженог NLB KOMERCIJALNA BANKA АД Београд (раније KOMERCIJALNA BANKA АД Београд), чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 15.750,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 7905/21 од 07.07.2022. године, у седници одржаној дана 03.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 7905/21 од 07.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 7905/21 од 07.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Краљеву 9П 201/2021 од 20.07.2021. године у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је апсолутно ништава и да не производи правно дејство одредба члана 5. став 5.1. Уговора о оквирно обновљивом краткорочном кредиту, кредитна партија број ...-...-... од 19.06.2013. године, који је закључен између тужиоца, као корисника кредита и туженог, што је тужени дужан да призна и трпи последице ништавости. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу по основу стицања без основа, на име неосноване наплате провизије за обраду кредитног захтева по Уговору о оквирно обновљивом краткорочном кредиту, кредитна партија број ...-...-... од 19.06.2013. године, исплати износ од 15.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од 19.06.2013. године, па до коначне исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 33.690,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 4Пж 7905/21 од 07.07.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побујаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, те исказани кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 12.04.2021. године ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 15.750,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 133,96 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

-3-

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић